

AUTOR *NEW YORK TIMES* BESTSELLERŮ

CHRIS GRABENSTEIN

RAFANI

KDYŽ NASTANOU
POTÍŽE...
RAFANI
BĚŽÍ NA POMOC!



bambóok

bamb**oo**k

RAFANI



CHRIS GRABENSTEIN

ILUSTRACE BETH HUGHESOVÁ

**BILLOVI A DOROTHY BERLONIOVÝM, CVIČITELŮM ZVÍŘAT
Z BROADWAYE, KTERÍ ZACHRÁNILI NAŠEHO FREDA A NALEZLI
TOLIK MILUJÍCÍCH DOMOVŮ PRO TOLIK ŠŤASTNÝCH CHLUPÁČŮ.**



RAFANI



NALA, NEJSTATEČNĚJŠÍ A NEJODVÁŽNĚJŠÍ border kolie na světě, se prodírala ostružiním.

„Barone, řeka se právě vylila z břehů,“ hlásila. „Musíme ji zahnat zpátky, kam patří!“

„Vodu nemůžeš zahnat!“ oponoval jí Parták a tuhé trčící fousky mu zacukaly. „Je to těžší než zahnat tlupu koček.“

„Něco ale musíme udělat,“ namítl odhodlaně Baron.
„Vždyť Wilkinsova farma leží přímo po proudu řeky.“

„Wilkinsova farma?“ zavřeštěl Parťák. „Povodeň smete jejich nová štěňata!“

„Ale ne, nesmete,“ opáčil Baron.

„Ne pod naším dohledem!“ dodala vždy noblesní Nala.

„Když nastanou potíže,“ Baron hrdinně nadzvedl své levé obočí, „Rafani běží na pomoc!“

Nala zaštekala.

Parťák zaňafal.

Baron se rozeběhl.

„Za mnou!“ křikl za sebe.

Tři psi utíkali podél rozbouřené řeky. Hudba byla vskutku dramatická se spoustou dan-díi-dan-dan-dan. Byl to ten druh hudby, který udělá z každé honičky ještě víc vzrušující akci.

„Tam!“ Nala zaostřila svůj laserový zrak a ukázala pac-kou. „Šest štěnat v peřejích!“

„Slyšel jsem, že by se psi měli tu a tam vykoupat,“ za-skřehotal Parťák, „ale tohle je trochu příliš.“

„Rafani!“ zvolala uplakaná matka štěnat na vzdáleném břehu řeky. „Pomozte! Zachraňte mé děti! Mají potíže!“

„Nebojte se, madam,“ zahřměl Baron přes burácení divokých peřejí. „Vaším štěnatům nic nehrozí. Ne dnes. Jsme přece Rafani.“ Zahleděl se do dále. Vítr dokonale čechral jeho srst. Slunce se mu zalesklo v očích. „A jdeme je zachránit!“

„Vážně?“ ujišťoval se Parták. „Ty přeje vypadají, vždyt víš, pěkně divoce, Barone.“

„To znamená, že se ke štěnatům dostaneme rychleji!“ Baron skočil do vody.

„Packózní!“ zajásala Nala a vrhla se za Baronem.

Parták si povzdechl. „Pro nás není nic příliš nebezpečné!“ Seskočil z kamenitého břehu a břichem se rozplácl v rozbouřeném proudu.

S těžkým supěním a napínáním všech svalů si Baron probojoval cestu doprostřed zpěněné vody. Bahnité vlny se přelévaly a táhly za sebou ulámané větve ze stromů rostoucích proti proudu řeky.

„Pomoc!“ vypísklo roztomilé štěňátko, které se ve vodě pohupovalo nahoru a dolů. „Pomoc!“

„Vydrž, synku!“ zakřičel Baron. „Už jdeme.“

„Barone!“ vyjekl Parták. „Jsme jen tři, ale štěnat je šest. Všechna je zachránit nemůžeme.“

„Ale ano, Partáku, můžeme. Jsme Rafani.“

„A v zachraňování štěnat jsme nejlepší!“ dodala Nala.

„Ale jak to uděláme?“ zajíkl se Parták a vyprskl z tlamy špinavou vodu.

Baron měl všech šest štěnat na dohled. Tři se topila. Dvě zběsile šlapala vodu. Jedno bylo zahryznuté do větve, jako by to byla kousací hračka.

„No jasně!“ prohlásil Baron. „Bando, zakousněte se do těch větví. Já z toho kmene stáhnou kůru. Uděláme si vor a doplavíme štěňata domů!“



JAKO VŠICHNI PSI napříč Amerikou, i Fred byl přilepený k televizi svého páníčka a hltal nový díl *Rafanů*, který právě ten večer vysílali.

Fred miloval dobrodružství Parťáka, Naly a jejich neohroženého vůdce Barona. Při jejich sledování mu srdce bušilo jako o závod a nekontrolovaně vrtěl ocasem.

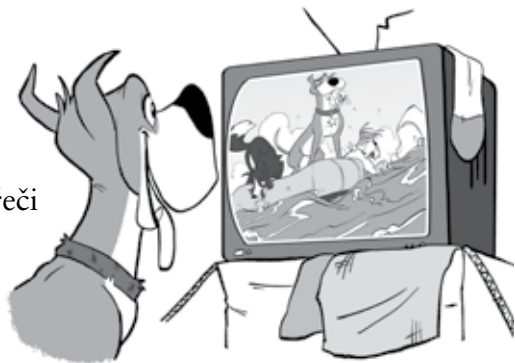
Všichni psi v seriálu byli samozřejmě nadabovaní lidmi, protože ačkoli mezi sebou mluvit dokázali, kód lidské řeči stále ještě nerozlouskli.

„Naskoč si, Sportáku!“ zavolal Baron na poslední štěňě, které

pořád zběsile šlapalo vodu vířící kolem voru, jež Fredovi hrdinové zrovna svázali dohromady.

„Jmenuju se Rocko, ne Sporták,“ vyprsklo štěňě.

Fred se rozesmál. Když Baron vytáhl Rocka z řeky, uculil se způsobem, jakým se uculují všichni hrdinové.



Pak toho mrňouse olízl za uchem, až se z toho štěně rozchechtalo.

Ááááách, pomyslel si Fred.

Byl to jeden z těch roztomilých *ááááách* okamžiků, který v *Rafanech* následoval vždy po akční scéně. Fred ty *ááááách* okamžiky zbožňoval. A akční scény. Zbožňoval VŠECHNO. Celý seriál.

Velký Tony Bomboloni, Fredův pán, naštěstí většinu čtvrtčních večerů, kdy vysílali nový díl, netrávil doma. Velký Tony by se na *Rafany* nechtěl dívat, protože Velký Tony neměl psy moc v lásce. Freda adoptoval z útulku jen proto, že si myslel, že s dostatečně tvrdým výcvikem z něj udělá hlídacího psa – pořádně agresivního, kterého by mohl prodat tomu, kdo nabídne nejvíc.

Velký Tony se vždycky pokoušel rychle zbohatnout.

Zrovna minulý týden pospojoval všechny magnety, co měl na ledničce, a snažil se je na internetu prodat důvěřivým seniorům jako zázračné léčivé náramky.

Fred se zamračil, když nad tím přemýšlel.

Kdyby byl Velký Tony v *Rafanech*, stateční hrdinové by ho chytli, zavřeli do vězení a zahodili klíč. Velká škoda, že ve skutečném životě nebyla spravedlnost tak bryskní a čistá jako v *Rafanech*.

Pravda byla taková, že Fred se na hlídacího psa prostě nehodil. Nechtěl být podvodnou mašinou na peníze, chtěl být součástí milující rodiny. Skutečné rodiny. Takové, jakou skoro měl se Zuzanou.

Fred si povzdechl. Kdykoli na Zuzanu pomyslel, vybalily se mu dlouhé procházky v parku, příjemné mazlení na gauči a miska neustále plná granulí.

Zuzana Freda milovala. To ona mu dala jeho jméno. *F-R-E-D*. Napsala mu ho na obojek velkými tučnými písmeny. Ale pak se Zuzana zamilovala do Michala a Michal si myslel, že Fred je podvraták (což taky je). Michal nechtěl, aby ho v newyorském Central Parku viděli venčit podvratáka.

A tak Michal řekl Zuzaně, že jestli se mají vzít, Fred musí z domu. A pokud chce Zuzana psa, Michal jí slíbil, že jí koupí nového – čistokrevného od cvičitele v Pensylvánii. Čistokrevní psi jsou mnohem stylovější společníci. Zuzana souhlasila. Protože do Michala byla víc zamilovaná než do Freda.

Tři týdny před svatbou Zuzana odvedla Freda do útulku na Východní Stodesáté ulici, kde jim napovídala celou koku lží včetně věty „Můj snoubenec je na něj alergický“.

Fred usilovně zamrkal. Někdy bylo opravdu smutné na Zuzanu myslet.

„Barone!“ zakřičela Nala v televizi. Přimhouřila oči. Soustředila se na něco, co se zvedalo za vorem.

Ale ne! Fred si toho všiml taky. Vysoká vodní stěna.

„Bobří hráz nahoře proti proudu,“ vyhodnotila to Nala a jako vždycky si zachovala chladnou hlavu. „Musela se protrhnout. Řítí se sem tsunami!“

„Držte si klobouky!“ Baron popadl všech šest štěňat a postavil se na zadní, aby se na vratkém voru jako na

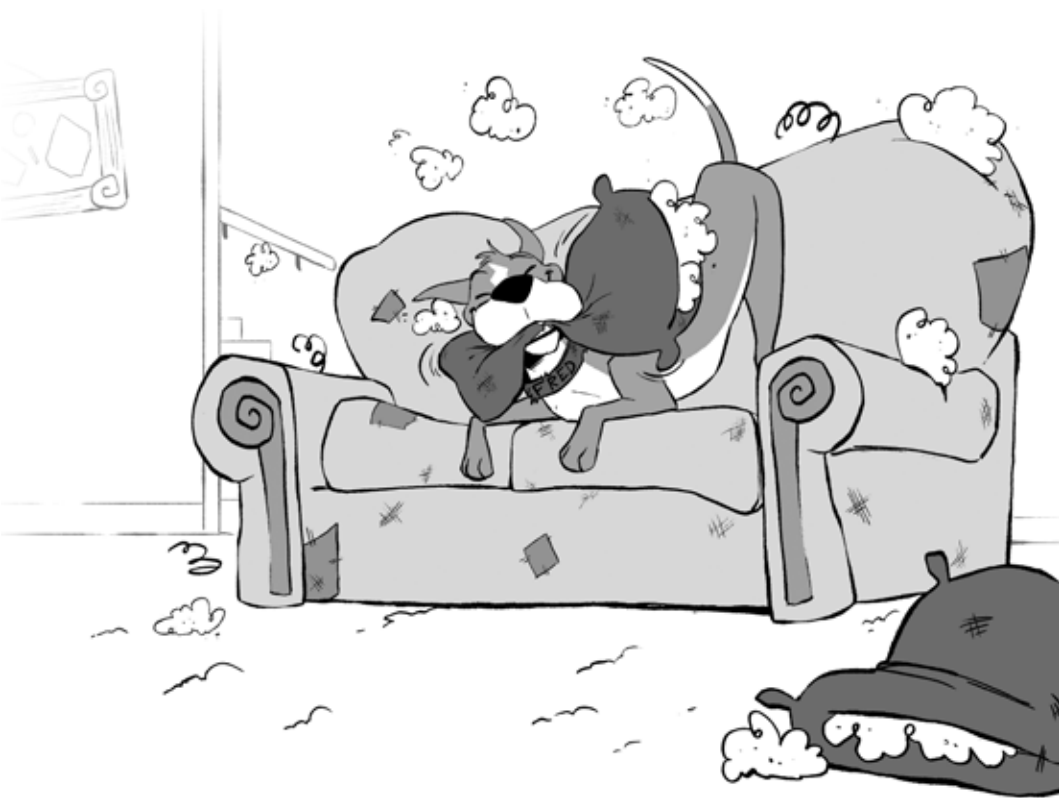
surfovacím prkně svezl z vrcholku obrovské devítimetrové vlny.

Bylo to tak úžasné! Fred si přál, aby to taky dokázal. Přál si být jako Baron!

„Když nastanou potíže,“ napodobil Fred Baronův hlas, jak nejlépe dovedl, „Rafani běží na pomoc!“

Vyskočil na rozvrзанý gauč ve sklepním obýváku Velkého Tonyho, jako by to byla rozbouřená řeka. Předstíral, že sedáky jsou štěnata, která potřebují zachránit.

„V záchraňování štěnat jsme nejlepší! Pro nás nic není příliš nebezpečné! Jsme packózní!“



Fred vytáhl sedáky jeden po druhém a vyházel je do bezpečí na podlahu.

Zrovna zachraňoval dekorační polštářek, trhal s ním sem a tam, aby ho vyprostil ze změti pomyslných lián, když zaslechl vrzání schodů do sklepa.

Ztuhl.

Fred věděl, co ty vrzající schody znamenají.

Velký Tony se vrátil domů dřív!



„CO SI K ČERTU myslíš, že děláš?“ zakřičel Velký Tony na Freda.

Fred stáhl ocas mezi nohy a sklopil oči. Velký Tony měl bledou pleť, mastné černé vlasy a vzteklé koráلكové oči.

„Ten gauč mě stál pětadvacet babek! Máš pětadvacet babek? Ne. Protože nejsi nic než líná vyžírka!“

Velký Tony popadl Freda za jeho chatrný obojek.

„Co jsem si to namlouval?“ prskal. „Podvraták jako ty se nikdy hlídacím psem nestane! Bojíš se všeho! Dokonce i hromu!“

Vyvlekl Freda po schodech do prvního patra.

Rozrazil zadní dveře bytu a vyhodil Freda na ulici.

„Táhni pryč a zůstaň tam! Ty prašivý, ničemný čokle! Nemůžu uvěřit, že jsem ztrácel čas, abych tě vycvičil! A nevracej se. Nikdy!“

Dveře se s třísknutím zabouchly.

Fredovi klesla nálada pod bod mrazu. To, co se právě stalo, ho nepřekvapilo. Velký Tony mu neustále opakoval, jaký je budižkničemu, že nikdy nebude dostatečně zlý nebo drsný, aby byl skutečným hlídacím psem. Byla to pravda. Jednou Fred v kuchyni zahlédl pár myší. Nevyhnal je ven. Jen je pozoroval, jak oždibují kousek sýra, který Velkému Tonymu vypadl ze sendviče. Vždyť ty myši byly hladové.

A to byl teď i Fred. Doslova padal hlady.

Když nemám domov, najím se vůbec ještě někdy?

Ta myšlenka duněla Fredovi v hlavě, zatímco mu kručelo v žaludku. Velký Tony v poslední době Freda nekrmil. Jeho jediným jídlem bylo pár zpola okousaných kůrek od pizzy, které našel v kuchyni na podlaze.

Fred se vydal ulicí a čenichal povědomé pachy.

Jenže nedávno přšelo a déšť všechny pachy smyl.

Co by udělal Baron? napadlo ho.

No jasně! Baron by dohonil nákladák rozvázející psí žrádlo. Pak by naskočil na zadní nárazník, čumákem by si otevřel dveře a dopřál by si (samořejmě s Partákem a Nalou) psí hostinu. Laskavému řidiči nákladáku by se odvděčil tím, že by mu zachránil život poté, co by se mu zasekl plynový pedál.

Jo. Přesně tohle by Baron udělal. Ale Baron byl stařečnický. A Fred ne. Kdyby viděl zběsile ujíždějící nákladák s psím žrádlem, nejspíš by utekl na opačnou stranu.

Ulice byla tichá. Rozléhal se po ní jen zvuk Fredových pacek pleskajících o mokrý chodník. Vepředu se tyčila pouliční lampa. Tlumený kužel světla ozařoval kontejner.

Tam by mohlo být jídlo! uvědomil si Fred. Slyšel tiché tukaní nádobí. Zavětril omamnou vůni steaku a sekané a pečených brambor. Protože kontejner byl hned vedle restaurace!

Zrychlil a doklusal tam, aby prozkoumal mohutnou truhlu s pokladem. Čenich se mu kroutil a nozdry rozšiřovaly, jak si vychutnával všechny pachy.

Postarší pes, vychrtlý tak, že mu Fred dovedl spočítat žebra, vkročil do světla a škrábal se na popelnici.

Páni, pomyslel si Fred, ten stařík vypadá ještě hladověji než já.

Naráz se z temnoty vynořil mohutný svalnatý buldok s ostnatým obojkem.

A ten buldok vrčel.



DALŠÍ ZLOSTNĚ VYPADAJÍCÍ pes, dobrman, se vyplížil ze stínu za buldokem.

Dobrmanův obojek měl taky ostny.

„Co to zkoušíš, dědo?“ zavrčel buldok.

„No,“ odpověděl stařík roztřeseným hlasem, „doufal jsem, že bych v té popelnici mohl najít něco k snědku. Jak vidíte, dostihly mě těžké časy, a...“

„Jak dojemné,“ ušklíbl se buldok.

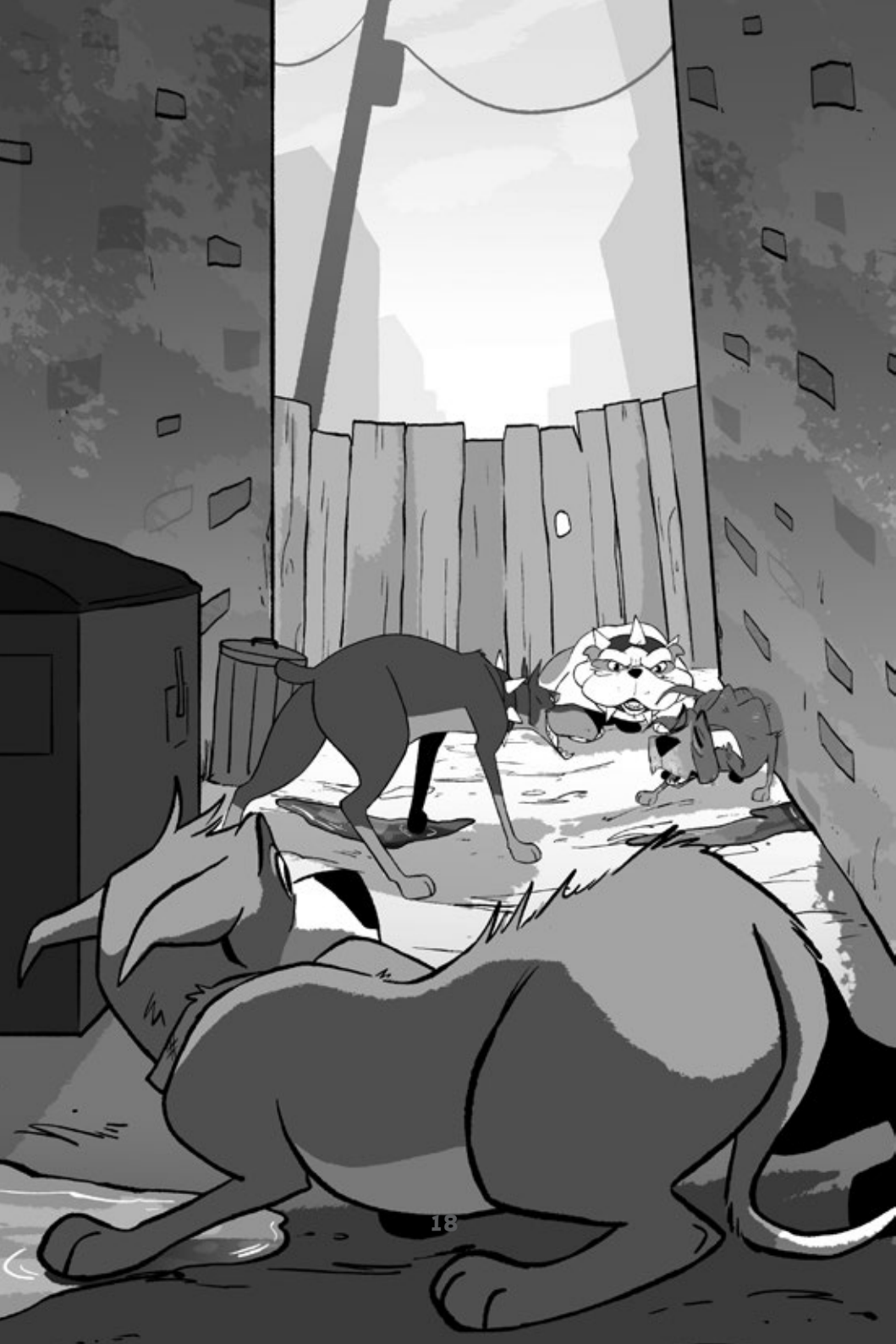
„Jo, až mi z toho ukápla slzička,“ zařehotal se ironicky dobrman.

„Vodprejskni od bufetu, dědo!“ přikázal mu buldok. „Tohle je naše ulička a naše popelnice.“

Fred se stále skrýval ve stínech, ale plazil se kupředu. Pomalu se přibližoval ke kontejneru. Nebyl si jistý proč. Prostě to udělal.

„No tak, kamarádi,“ žadonil starý pes. „Jistě je uvnitř dost zbytků pro nás pro všechny.“

„Přestaň fňukat,“ vyštěkl buldok. „Jmenuju se Dozer, slyšíš? A nejsem tvůj kamarád. Jediný pes, se kterým se dělím o večeři, je tady moje partačka Petúnie.“



„Nenuť mě, abych ti vyprášila kožich, staříku,“ zavrčela Petúnie. „Protože už ti z něho moc nezbývá!“

Fred nikdy nebyl statečný. Ve skutečnosti byl docela zbabělec. Ale z nějakého důvodu mu Dozer s Petúnií připomněli Michala s Velkým Tonym. Byli to tyrani, a tyrani se zajímali jen o to, co sami chtěli, ne jestli někomu ublíží.

Fred byl v pokušení se odplížit a utéct pryč. Ale nemohl ty dva zlé psy nechat, aby surově zbili slabého starého tuláka, který vypadal, že snad ani nemá žádné zuby. A tak se Fred napřímil a vykročil do tlumeného světla pouliční lampy.

„Ehm, pánové?“ Fred byl natolik vyděšený, že ho napadlo, jestli buldok s dobrmanem slyší, jak mu v hrudi divoce buší srdce. Jo. Tohle byl opravdu špatný, příšerný, vůbec ne dobrý nápad.

„No to mě podrž,“ zalapal po dechu Dozer. „To je on. Baron!“

„Co?“ podivil se Fred.

„Baron!“ zaječela Petúnie. „Přece z *Rafanů!*“

„Věděl jsem, že nás jednoho dne vyhmátnou!“ zalamentoval Dozer.

Fred se zadíval do kaluže a prozkoumával svůj odraz.

Dobrá. Jistá podobnost tam byla. Neměl ten stejný hrdinský lesk v očích a vánek mu tak majestátně nečebral srst, ale skutečně trochu vypadal jako Baron. Obzvlášť v ponurém světle jinak temné uličky.



„Zdrháme, Petúnie!“ zvolal Dozer. Zlí psi vzali do zaječích.

Fred se nervózně zachechtal. „Nejsem Baron, jmenuju se...“ Ale to už byli dávno pryč.

„Děkuju ti, mladíku,“ zasípal starý pes. „Jsi velmi statečný.“

„Já? Ani ne. Popravdě jsem se docela bál. Viděl jste tesáky toho dobrmana?“

„To jsem vskutku viděl. Ale skutečná odvaha znamená, že nemáš strach. Skutečná odvaha znamená, že se bojíš, ale přesto jdeš dál a uděláš, co je nutné.“

Fred starci pomohl vyhrabat v kontejneru nějaké jídlo. Mise splněna, našel pár zbytků i pro sebe.

Bylo to jídlo. Tak trochu. Ale taky to bylo nechutné.

Najednou se do uličky vřítel rachotící nákladák.

„Ajaj,“ zanaříkal starý pes. „Teď bychom radši měli zdrhnout *my*! To je odchyťová služba!“